

Paris, Texas

Direcció: Wim Wenders **Guió:** Sam Shepard **País:** França **Durada:** 148 min **Any:** 1984
Gènere: Drama **Interpretació:** Harry Dean Stanton, Nastassja Kinski, Dean Stockwell, Aurore Clément... **Música:** Ry Cooder **Fotografia:** Robby Müller **Distribuidora:** A Contracorriente Films **Reestrena a Espanya:** 28/03/2025
Apta per a tots els públics
Versió original en anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Un home camina pel desert de Texas sense recordar qui és. El seu germà el busca i intenta que recordi com era la seva vida quatre anys abans, quan va abandonar la seva dona i el seu fill. A mesura que va recuperant la memòria i es relaciona amb persones del seu passat, es planteja la necessitat de refer la seva vida. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Per moltes coses

Si només fos pels seus cels, **Paris, Texas** seria ja un delit. Amplis i lluminosos com pocs, recorden per la seva majestuositat els dels *westerns* dels 50 (i molt en concret els de *Centauros del desierto*) i són un espectacle en si mateixos, una justificació per visitar una vegada i una altra aquesta joia cinematogràfica i gaudir-la fotograma a fotograma.

Si només fos per les seves localitzacions, tant les del desert com les urbanes, ens traslladaríem a un lloc ja transitat per la nostra mirada, a un escenari que traspua tant i tan bon cinema que per a molts cinèfils, especialment els de la generació de Wim Wenders, aconseguen l'estatus de mític: Amèrica. I aquest viatge per la nostra memòria fílmica cap a tantes històries i personatges inesborrables, per si mateix, també val la pena.

Si només fos pel *slide* de Ry Cooder i per les seves desoladores notes, estaríem davant d'una banda sonora imperible, una música que ens obre sempre el cor.

Si només fos pels seus diàlegs, per la seva senzilla brillantor, podríem dir amb seguretat que el guió de **Paris, Texas** és una obra mestra. És cert que la pel·lícula té mancances de ritme (causades probablement per la forma de rodar de Wenders, amb el guió encara per tancar, finalitzant-lo durant el rodatge), però la intensitat emocional de moltes de les seves escenes està, a més de en els actors, en l'exquisit text de Sam Shepard i la magnitud dels personatges que l'habiten.

Si només fos pel seu color, pels seus tons i textures (que brillant resulta el treball de Robby Muller), aquesta seria una de les pel·lícules més ben fotografiades de la història. Però és que a més la seva funció no és merament estètica: Wenders el dota d'un component emocional (el vermell simbolitza les ferides de Travis, sobretot les del passat; el verd, que funciona de vegades com a porta entre els diferents estats d'ànim del protagonista, representa el camí cap a la curació, i de vegades, quan és menys estrident, s'associa a la llar), i ho fa de manera intel·ligent, sofisticada i /bonica.

Si només fos pel treball de Harry Dean Stanton, extraordinari per moments (sobretot quan la història li exigeix contenció), tindríem una interpretació sublim, la cúspide de la seva carrera, un cim inabastable per a molts.

Si només fos per la seva última mitja hora, excel·lent en tots els aspectes (en destacaria el treball actoral i la posada en escena de Wim Wenders, magnífica quant al muntatge i la composició dels plans, especialment en l'escena del *peep show*), **Paris, Texas** seria llavors una connexió amb els nostres sentiments més profunds, amb la nostra màxima emoció, una ganivetada a l'ànima.

Però si només fos per Nastassja Kinski, si només fos per la seva Jane i pel seu jersei d'angora... Per a què continuar parlant.

Nacho Rodríguez - elcontraplano.com